

BORISLAV MILIĆ

K A R N E V A L

Ponedjeljak

*Već nekoliko puta sam te sreo
Maglino moje daljine
Imao sam na nogama cipele
Kravatu oko vrata
Pogled prikovan na odelo
Sve noći kojima sam se otimao
I snagu naručja*

*Promicale bi neopaženo vrednosti
Kupovale prostore van želje
Prkosile čudima prolaznog
I spaljivale maglu kroz koju sam te video*

*Čuo sam tvoj plač
Koji je hteo da zaustavi obrtanje zemlje
Oduzme nebu astronomiju
Ukloni sva groblja vlažna od uspomene
Polupa sve gitare u izlozima
Spali sve novine
I da te pretvori u ribu
Koju bih jurio
Sa škrigama umesto kravate*

*Čula si moj jecaj
Pleo je mrežu od crvenog oblaka
Kojom bi hteo pohvatati sve veštačke
leptire*

*Otvoriti sva vrata širom
I njima zatrpati otvorene rake*

*Srešću te još nekoliko puta
Drhtaćemo od želje nepoznate
Stojati kraj zatvorenih vrata
Očima mrviti ključ tajne
I zbog te ljubavi prema nedostupnom
Znati i dalje za beskrajnost
Boje muziku i snove*

*Prah će nam doći do cvetne doline
do raspojanog krvotoka
do očiju koje smo čupali iz srca
do uma koji nije hteo da napusti lobanju
ruku oslobođenih sebe
i ostvarenog bezumlja bića*

Romeo i Djulijeta

*Panter je zagrizao mesec
Na njihove usne kaplje krv
Panterov rep je omča
skliznuta do njihovog struka*

*Zubi su oštri
Mesec drhti
Topla je krv*

*Panter je zagrizao sunce
Na njihove usne kaplje smrt
Panterov rep je omča
skliznuta do njihovog vrata*

*Zubi su oštri
Sunce drhti
Topla je smrt*

Utorak

*Imam na usnama reč
Koja ne može da sidje
Jer neće da bude to*

*Ona mi savija kičmu
Navlači ludačku košulju
Odvodi do mesta gde dugo oklevam*

*Ona me stavlja u rasep stogodišnjeg
hrasta*

*Gura pod strehu sa koje kaplju noževi
Ogrće zapaljenim plastom sena
Nabija na glavu zardjalu kacigu
Ispod koje perika od zmija
Grli mlečne vijuge mozga*

*Na grudi mi stavlja ogledala
Koja podižu kamenice s kaldrme
Opravdavaju fiziku
Koja mi je izbila nož stavljen joj pod grlo*

*Ruke su mi ostale nezaposlene
Noge me napuštaju na ulici
Glava mi zapne za prvi kišobran i tako
ostane*

*Trup mi postaje valjak
Koji sabija u zemlju šine
Trotoare oboji
Da ne bi ko u noći
Skrenuo sa njih*

*Srce mi na uzici drži onu reč
Oklo uzice niču izlomljena stakla
Moje disanje je traženi vetar
Disanje koje ima koren u suzama*

*Oblaci su crveni
Napuštaju predele modrih oblaka
Brišu brojeve sa kuća
Ližu mi sa usana onu reč
Dok mi se glava njiše na kišobranu
Ruke vise na ogolelim granama
Noge kraj vrata podupiru ogradu
Trup povaljuje čeličnu travu*

*Imam na usnama reč
Koja ne može da sidje
Jer neće da bude to*

Hamlet i Ofelija

*Panter je pao sa meseca
Ranu zatvara pogled Hamleta
previja uzdah Ofelije*

*Panter je pao sa Sunca
Ranu zatvara uzdah Hamleta
previja pogled Ofelije*

*Zubi su tupi
Mesec i sunce
Hamlet i Ofelija*

*

*Voleo sam te
Odbacivanjem svih najavljenih strem-
ljenja*

*Ispod i iznad sagledanog
Rasprskavanjem sveta u svemiru
Lućanjem džinovskih maglina
Drhtanjem sunca u mojim rukama
Krvlju isprskanim kletvama vekova
Dirljivim scenama na pozadini neba
Krštenjem krštenih i nekrštenih stvari
Ludilom izmišljotina
Koje ne mimoilaze poznato i naslućeno*

*Kricima koji stvaraju godišnja doba
Starim Egiptom koji mi je toliko drag
Plivanjem u reci u kojoj teku suze
Iscedjene iz sundjera koji luta po sve-
miru*

*Overavajući njegovo prokletstvo
Mahnitim grljenjem odvratnih zmija
Nezaboravljenim stazama donetih i
odnetih
Neobuzdanim smehom đjavola
Mahanjem krila andjela
Nepostavljenim granicama između živo-
ta i smrti*

*Uzdasma koji mi glačaju skelet
I tako me bacaju u očajanje crva
Nesvesnom težnjom da se sve smrvi
I tako izbegne pomisao na smrt
Divljinom da se sve objasni
I tako zadrži nad glavom jato pitanja
Tišinama koje grme u utrobama poba-
[canih i podignutih jezika
Neprekidnim ljubljenjem vazduha
Izvoru svih radosti i patnji
Voleo sam te*

P. Fric:

Pekara

